

[Socialministeren.]

til lovens intentioner. Forholdet er nemlig det, at kun godt 2.300 ud af i alt godt 12.000 børn eller ca. 18 pct. var anbragt i privat pleje i april 1971; i 1966 var det tilsvarende antal 13 pct. Heri ligger imidlertid ikke, at man uden videre skal falde tilbage på generelt at placere børn i børne- og ungdomshjem. Forholdet vil ofte være det, at en anbringelse på f.eks. en kostskole vil være helt forsvarlig, under forudsætning af at denne kategori af børn ikke bliver en dominerende faktor på kostskolen, og under forudsætning af at der ikke er tale om helt specielle adfærdsvanskeligheder, som forudsætter en mere intensiv behandling.

Når det er sagt, vil jeg gerne indrømme, at det seneste talmateriale vedrørende børn, der er anbragt på kostskoler, kan give anledning til visse betænkeligheder, idet børneværnene i stigende grad har anbragt børn på kostskoler. Pr. 1. april 1971 havde 1.118 børn ud af i alt 12.800 børn ophold på kostskoler, svarende til godt 8 pct. af det antal børn, som var anbragt uden for eget hjem.

Baggrunden for stigningen er, at mange forældre foretrækker, at deres børn anbringes på kostskole, som jeg, når de antydede forudsætninger er til stede, anser for at være et udmærket tilbud til mange af børnene. Hertil kommer yderligere, at der indtil for nylig har været mangel på ledige pladser på behandlings- og skolehjem, hvilket har bevirket, at børneværnene midlertidigt har måttet anbringe børnene på kostskoler.

Belægningsforholdene har imidlertid inden for det seneste års tid ændret sig, idet der nu er en vis ledig kapacitet på disse institutionstyper. Det medfører, at adfærdsvanskelige børn har mulighed for at komme på den institution, som er indrettet til netop at modtage disse børn.

Efter den udvikling, der har fundet sted, er jeg enig med hr. Albertsen i, at der kan være anledning til at se på problemerne og jeg kan i denne forbindelse oplyse, at socialstyrelsen i samarbejde med undervisningsministeriet er i færd med at udarbejde en vejledning til børne- og ungdomsværnene, således at vi i videst muligt omfang kan undgå fejlplaceringer. Jeg vil drage omsorg for, at socialstyrelsens arbejde på dette område fremskyndes.

Jeg vil også drage omsorg for, at under-

visningsministeriet bliver inddraget i spørgsmålet med hensyn til tilsyn på såvel private som selvejende kostskoler.

Robert Christensen: Jeg vil gerne sige, at jer er helt enig med socialministeren i, at det mange gange er uhyre fornuftigt at anbringe sådanne børn på vore private kostskoler. Vi har også beviser for, at disse kostskoler er i stand til at nå et godt resultat med dem, jeg tror nærmest, man må sige af den grund, at de simpelt hen behandler dem som ganske normale børn. Men jeg ved fra disse kostskoler, at de får vanskeligheder, hvis de får for mange af disse børn, og at de ofte har vanskeligheder med dem, fordi de ikke får børnenes baggrund oplyst, inden de bliver indmeldt som elever.

Jeg vil gerne spørge socialministeren: vil socialministeren medvirke til, at disse skoler får børnenes baggrund oplyst, før de bliver indmeldt, sådan at skolen selv kan vurdere, om det er et tilfælde, de er i stand til at klare?

Albertsen: Jeg vil gerne takke ministeren for svaret og forstår, at ministeren og socialstyrelsen vil være opmærksom på, at det her forekommende problem skal klares ved, at det bliver pålagt børneværnene at leve op til lovens intentioner. Mulighederne herfor skulle, som rigtigt oplyst af ministeren, være bedre til stede i dag på grund af den ledige kapacitet på de anerkendte institutioner.

Forudsætningen for, at børnene anbringes privat, må være, at det sker under forsvarlige forhold. Jeg har fået i hænderne en rapport, hvori der tales om private kostskoler, hvor undervisningen må karakteriseres som uforsvarlig og sundhedsforhold og brandfare må anses for helt uantagelige. Der oplyses om lugt, om badeforhold, om elendige møbler, om overbelægning af skolerne, om dårlig kvalitet, om antallet af medarbejdere m.v. Når der er tale om, at man anbringer børn under sådanne vilkår, har man bestemt ikke fortolket loven sådan, som jeg er overbevist om at ministeren og jeg mener loven skal fortolkes. Omvendt vil jeg sige, at det, der burde ske og nu i stigende omfang sker fra visse kommuners side — senest har Københavns kommune vist et fortræffeligt initiativ — er, at man sigter mod at få anbragt børnene under privat pleje, og det bør nok understreges ekstra i den henven-